

THES. XI.

Idem hoc probare quoq; nonnulli conantur ex dissidio illô, illâque lucta, quam de objectis quibusdam appetendis aut fugiendis in nobis licet offendere, quam cum optimè descriptam nobis exhibeat desideratissimus noster Præceptor B. Stahlius *Institut. Metaphys. Part. General. Cap. VI. §. XXIII.* verba ejus adponere non pigrabimur. *Per intellectum (ait ille) intelligimus, malum esse & inhonestum, proptereaq; fugiendum, habere consuetudinem stupri cum uxore alterius. Sed a sensu jucundissimum hoc judicatur & optimum, & idcirco homo incontinens sub judicio sensuum mancipatus appetit stuprum, eoque delectatur, quod fit appetitu sensitivô vincente rationem. De quô conqueritur Medea apud Poëtam, cum dicit, palamq; profitetur:*

————— Video meliora, proboque,
Deteriora sequor.

At homo continens eandem quidem experitur luctam, ejusque appetitus sensitivus in illicitam propendet venerem; sed ratio ejus & appetitus rationalis tandem vincit, & eligit id, quod honestum. præ eo, quod jucundum quidem sensibusque gratum, sed turpe & inhonestum est. Verùm hâc ratione in præsentia uti nolumus, cum verbis Titelmanni omne, quod probandum fuit, sufficienter probatum esse putemus.

THES. XII.

Sicut nec illud argumentum, quod ex tribus in homine animabus quidam desumunt, urgere placet; licet illi maximum robur inesse videatur. Etenim si in homine ipsô actu adsunt tres distinctæ animæ, vegetativa nimirum, sensitiva & rationalis, (uti quidem multi celeberrimi Authores statuunt) non potest non appetitus sensitivus in homine esse distinctus realiter ab appetitu rationali. Verùm, ut diximus, nec hoc argumentum multum nunc urgebimus, cum res aliàs sit evidens.

THES. XIII.

Pergimus autem nunc, & tertiò etiam ponimus hoc: *Vim vel potentiam illam tribui homini ob animam rationalem, quâ*